

Hit Élet

Szigliget

2013/5. 62.

ADVENT

Adventi gondolatok

Az interneten számtalan keresőoldal közül választhatunk, ahová csak beírjuk azt a szót, amelyről többet szeretnénk tudni, és ezzel kapcsolatos oldalak ezreit olvashatnánk át, ha végtelen időnk lenne. Ide beírva az advent szót, oldalakon keresztül a legfinomabb mézeskalács-recepteket, bécsi vásárookra induló turistautakat, a legjobb karácsonyi ajándékötleteket hozza előnk a számítógép. Ezek az internetes oldalak azokat az írásokat válogatják ki, amelyeket a legtöbbet olvasták el a keresett szóval kapcsolatban.

Nem is találunk ennél jobb kimutatást a XXI. századi ember adventtel kapcsolatos gondolatairól. Hol lehet olcsóbban hozzájutni az ajándékokhoz, mi legyen az ünnepi menü, melyik fényfűzér a legszebb, hogyan varázsoljam ünnepi köntösbe az otthonomat?

Mennyi külsőség! De hogyan készítsem elő a lelkemet az ünnepre? A harminckettedik bejegyzésben találni róla pár sort!

Az advent a várakozás időszaka. A keresztények ekkor egy olyan eseményre is várnak, ami már egyszer megtörtént. Hiszen Jézus kétezer évvel ezelőtt már megszületett. És benned megszületett már? Tudsz-e úgy gondolkodni a világról, a szegényekről, a megpróbáltatásokról, az ellenségeidről, ahogy Ő tette?

Aki jól figyel, a télikabátos, adventet színlelő, ajándékkutató emberek között rátalálhat a várakozás időszakának lényegére, a szeretetre. Ha nincs szeretet az ünnepi készülődésünkben, az adakozásunkban, a képeslapok sorai között, a karácsonyi jókívánságainkban, nem lesznek azok mások, mint karácsony előtt elvégzendő, kötelező feladatok.

Isten maga a szeretet. Ez a Szeretet egy betlehemi éjszakán közénk jött. Isten Jézussal ajándékoz meg minket karácsony éjszakáján.

Egy pár régóta vágyott már gyermekre, mígnem végül kívánságuk teljesült. Szeretettel készültek a kisbaba születésére, napról napra boldogabban várták, mikor érkezik közéjük gyermekük. Mikor először hazaérkeztek a kisgyermekkel, boldogan hívták a nagyszülőket, barátokat, hogy nézzék meg az újszülöttet. Mindenki eljött a meghívásra, ajándékok sorát hozták, boldogan koccintottak és vacsoráztak a kis jövevény egészségére. Majd amikor az édesanya megkérdezte, hogy kíváncsiak-e a kisgyermekre, így feleltek: Tedd csak oda az ajándékainkat, meg mi már úgyis jót vacsoráztunk, a gyerek annyira nem is érdekel minket... Így érezhet Isten is, amikor a karácsonyunk, és adventünk csak az ajándékokról és az ünnepi vacsoráról szól, nem pedig a lényegről.

Adja Isten, hogy adventi készülődésünk után Jézus ne kemény szalmára, hanem a szívünkbe születhessen meg karácsony éjjelén.

Négy történet advent négy hetére

Tele töltött üveg

Egy filozófia professzor az előadását úgy kezdte, hogy fogott egy konzerv-üveget és feltöltötte kb. 5 cm átmérőjű kövekkel. Rákérdezett: Ugye tele van az üveg? Igen - volt a válasz.

Ezután elővett egy dobozt, tele apró kavicssal, és elkezdte beleszórni a kavicsokat az üvegbe. Miután a kavicsok kitöltötték a kövek közötti üres helyeket, megint megállapították, hogy az üveg tele van.

A professzor ezután elővett egy dobozt homokkal és azt kezdte betölteni az üvegbe. Természetesen a homok minden kis rést kitöltött. „És most” - mondta a prof, „vegyék észre, hogy ez az önök élete. A kövek a fontos dolgok - a családot, az egészséged, a gyerekeid - ha minden mást elveszítenél, az életed akkor is teljes maradna. A kavicsok azok a dolgok, amik még számítanak, mint a munkád, a házad, az autód. A homok, az összes többi. Az apróságok. Ha a homokot töltöd be először, nem marad hely a kavicsoknak és a köveknek. Ugyanez történik az életeddel. Ha minden idődet és energiádat az apróságokra fordítod, nem marad hely azoknak a dolgoknak, amelyek igazán fontosak számodra. Fordíts figyelmet azokra a dolgokra, amelyek alapvetőek a boldogságod érdekében! Játssz a gyerekeiddel! Szakíts időt orvosi ellenőrzésre! Imádkozzál! Vidd el a párodat táncolni! Mindig lesz időd dolgozni, takarítani, rendet rakni. Először a kövekre figyelj - azokra, amelyek igazán számítanak! Állítsd be a prioritásokat! A többi csak homok!”

A SZERETET másik neve IDŐ

A padlás félhomályában a magas, hajlott hátú öregember még jobban meggörnyedve igyekezett odajutni a felhalmozott dobozokhoz az egyik padlásablak mellett. A pókhálót félresöpörve leemelte a felső dobozt, s a fény felé tartva egyik fényképalbumot a másik után szedgette ki belőle. Valaha csillogó, mostmár megfakult tekintete vágyakozva várta, hogy meglássa azt, akiért feljött ide.

Úgy indult az egész, hogy emlékeiből előbukkant élete nagy szerelme, s tudta, hogy ezekben az albumokban találhat fényképet róla. Csendben, türelmesen lapozgatott, s pár pillanat múlva már el is süllyedt az emlékek tengerében. Világának forgása nem állt meg felesége elvesztésével, de a múlt emléke sokkal előbb volt lelkében, mint a jelen magányossága. Ahogy félretette az egyik poros albumot, előkerült valami, ami rég felnőtt fia gyermekkori naplójának tűnt. Nem emlékezett, hogy valaha is járt volna a kezében, vagy hogy tudomása lett volna arról, hogy kisfia naplót vezet. „Minek őrizgette Elisabeth mindig a gyerekek régi lomjait?” morfondírozott, ősz fejét csóválva.

Felnyitva a megsárgult lapokat, egy rövid mondatra esett a tekintete, ami önkéntelen mosolyra készítette. A szeme csillogása is visszatért egy percre, ahogy a szívét megérintő kedves szavakat olvasta. Hallotta a kisfiú hangját, aki túl gyorsan nőtt fel ugyanebben a házban, és akinek a hangja az évek során teljesen elhalkult az emlékezetében. A padlás teljes csöndje és a tiszta lelkű hét éves kisfiú szavainak varázsa élete egy elfeledett korszakába repítette vissza az öregembert. Újra belenyúlt a dobozba, és ugyanarra az évre szóló saját régi üzleti naplóját vette ki belőle. Leült egy ócska asztal mellé az ablak alá, és egymás mellé tette a két naplót. Az övé bőrkötésű volt, a neve aranyozott betűkkel belevésve. A fiáé gyűrött, kopott volt, alig

látszott már rajta a Jimmy felirat. Öreg ujjával végigsimított a betűkön, mintha újra tisztán láthatóvá akarná tenni az idő és a használat során megkopott nevet.

Kinyitotta saját naplóját, s tekintete egy mondatra esett, ami egyedül állt egyik lapon. Feltűnt, mert a többi napok tele voltak bejegyzésekkel. Önnön gondos kezeírásával ezek a szavak álltak az oldalon: „Az egész napot elvesztegettem Jimmyvel való horgászatra. Nem fogtunk semmit.” Nagyot sóhajtott, majd remegő kézzel megkereste Jimmy naplójában ugyanazt a napot, június 4-ét. Erősen megnyomott, még tétova, nagy betűkkel ez volt odaírva: „Apával horgászni voltunk. Életem legszebb napja.”

Lance Wubbles

Mi mellett megyünk el

2007. január 12-én reggel egy washingtoni metróállomáson Joshua Bell hat Bach-művet játszott 45 percen át. Ezalatt mintegy kétezer ember ment át a csarnokon, többnyire munkába sietve.

Már eltelt három perc, mikor egy középkorú ember felfigyelt a zenészre. Lassított, pár másodpercre megállt, majd ment a dolga után. Négy perc után kapta a hegedűs az első dollárt: egy asszony dobta a nyitott hegedűtokba, és megállás nélkül folytatta útját. Hat perc múlva egy fiatalember a falnak támaszkodva hallgatta egy darabig, majd az órájára nézett, és továbbindult.

Tíz perc múlva egy 3 éves kisfiú állt meg a hegedűs mellett, de az anyja továbbvonszolta. A gyermek mindegyre visszanézett, míg igyekezett lépést tartani az asszonnyal. Ez a jelenet több gyermekkel megisméltődött. A szülők kivétel nélkül mindig továbbbrángatták onnan őket. 45 perc alatt csak 6 ember állt meg hosszabb-rövidebb ideig. 20-an dobtak oda pénzt, de lassítás nélkül mentek tovább. 32 dollár gyűlt össze. A háromnegyed óra végeztével abbamaradt a hegedűs, csend lett. Senki nem vette észre. Senki nem tapsolt. Egyetlen nő ment oda a zenészhez, aki már látta játszani.

Senki nem tudta, hogy a hegedűs Joshua Bell volt, egyike a világ legnagyobb hegedűművészeinek. Eljátszotta a zeneirodalom egyik legnehezebb művét a világ egyik legdrágább hegedűjén, mely 3,5 millió dollárt ér. Két nappal azelőtt teltház előtt hegedült Bostonban, a jegyek 100 dollárért keltek el.

Joshua Bell metróbeli fellépését a Washington Post szervezte. Az esemény része volt egy kutatásnak az emberek érzékeléséről, izléséről, kedvteléseiről. Sok tanulságot vonhatunk le a tapasztalatokból. Ha az embereknek nincs egy percük, hogy megálljanak meghallgatni a világ egyik legjobb muzsikusát, ahogy a világ egyik legszebb zenedarabját játssza a világ egyik legcsodálatosabb hangszerén... Mi minden mellett megyünk még el?

Ilyenkor, legalább karácsony táján, észrevesszük Krisztust?

Kiegyenlítő

Egy nap egy szegény fiú, aki házalásból próbálta összegyűjteni a pénzt saját tanulására, iskolába menet nagyon éhes volt. Kotorászott a zsebében, de csak egy tíz centest talált. Elhatározta, hogy bekopog a következő házba, és kér valamit enni. Ám amikor egy kedves fiatalasszony kinyitotta az ajtót, inába szállt a bátorsága, és étel helyett csak egy pohár vizet kért. Az asszony ránézett, látta rajta, hogy éhes, ezért egy nagy pohár tejjel tért vissza. A fiú lassan

kiitta a tejet, majd megkérdezte: „Mivel tartozom?” „Semmivel”, mondta az asszony. „Anyám azt tanította, hogy sose fogadj el pénzt, ha kedvességből adsz valamit.” „Nagyon köszönöm”, válaszolta a fiú.

Howard Kelly tovább ment, s nemcsak fizikailag érezte jobban magát, de erősödött Istenbe és az emberekbe vetett hite is.

Évekkel később a fiatalasszony súlyosan megbetegedett. A helyi orvosok tanácstalanok voltak. Végül beutalták a közeli nagyvárosba, a John Hopkins Egyetem Klinikájára, s tudós orvosokat hívtak tanácskozásra a ritka betegségről.

Dr. Howard Kelly is köztük volt. Mikor meghallotta a város nevét, ahonnan az asszonyt hozták, felkereste a kórteremben. Azonnal felismerte. Az asszony a fehér orvosi köpenyben, ha tudta volna sem ismerte volna fel a fiút, aki vizet kért tőle. Dr. Kelly azzal az eltökéltséggel érkezett a tanácskozásra, hogy mindent megtesz az asszony megmentéséért. Attól a naptól kezdve figyelme nagy részét erre szánta.

Hosszas küzdelem után győzelem következett. Mielőtt az asszony gyógyulva hazatért volna, Dr. Kelly elkérte a gazdasági osztályról a kezelési költségeket tartalmazó számlát aláírásra. Megnézte, írt valamit az oldalára, s odaadta egy asszisztensnek, hogy vigyék be, adják át a betegnek. Az asszony félve vette át a számlát, tudta, hogy egész további életében a rajta lévő összeget fogja törleszteni. Megrémült a számok láttán, de aztán észrevett valami írást a számla oldalán. Ezt olvasta: „Egy pohár tejjel kiegyenlítve”. Aláírás: Dr. Howard Kelly

Makovei János **Örök ádvent**

Suhan a perc,
Múlik minden röpke óra.
Ébren emlékezünk
Rosszra, szépre és a jóra.
A múltó idő tova-
Tűnő véges útján járunk.
Alig vesszük észre,
Valamire egyre várunk.

Pedig annyi szín
Köti itt földi figyelmünk
Annyi jel mutatja
Merre kell útra kelnünk.
Annyi kedves hívás
Ébresztgeti ősi álmunk.
Alig vesszük észre
Valamire egyre várunk.

Fürge lábunk már
Gyakran görcsbe fáradt.
Szívünk vágya
Mind, mind szerteáradt.
Üresen, szegényen
Tétován meg-megállunk
És remegő szívvel
Rád, Uram tovább vá-
runk.

Jöjj, ó jöjj el Te
Drága, isteni Gyermekek.
Úr és nagy Király,
Hozz vigaszt a szív-
nek.
Hadd zengjünk
Hálaimát a földön itt lent
Hogy égi módon
Teljesült e földi ádvent.